

UNGHERESE

Traduzione provvisoria!

KOLLEGAMENTÓ

Rocca di Papa, 2019. december 7.

„Istennel kötöttem házasságot”

1. **Kezdés és üdvözet**
2. **Trento (Olaszország): 1943. december 7 – 2019. december 7**

76 év telt el 1943. december 7-e óta. Most Paolo Balduzzival ellátogatunk Trentóba, és felkeresünk pár helyet, mely jelentős volt Chiara és az első fokolár közösség életében. Ez a város, ahonnan minden elindult, ma már magán viseli a testvériség jegyeit mind lakossága, mind szociális berendezkedése terén, és ez a mentalitás eljutott innen a világ minden részére.
3. **Kapcsolás Cadinéből – Trentóból (Olaszország): Chiara Lubich – Világra nyitott város**

2019. december 7-én nyílt meg a kiállítás, amelyet Chiara Lubich személyének és karizmájának szenteltek. Ez az első ilyen jellegű multimediális kiállítás róla. Giuseppe Ferrandi a trentói történeti múzeum igazgatója és Anna Maria Rossi az egyik kurátora, elmeséli, hogy is született ez és mi az újdonsága.
4. **Chiara Lubich: „Istennel kötöttem házasságot”**

Chiara elmeséli a meghívást, amit Istentől kapott, és a nekiszentelődését. A felvétel Luigi Bizzarri riportjából származik, amely 2003 augusztus 13-án került adásba „Az én huszadik századom” címmel. A RaiTre olasz tv-csatornának köszönjük szíves hozzájárulását.
5. **Üdvözet Lubumbashiból (Kongói Demokratikus Köztársaság)**
6. **Kapcsolás Ottmaringból (Németország)**
7. **Kapcsolás Tiranából (Albánia)**
8. **Stockholm (Svédország): A fokolár, a testvériség színtere**

Hogy zajlik a mindennapokban egy fokolár élete? Elmentünk Svédországba, Stockholmba és ott forgattunk a fokolarinák otthonában, a munkahelyükön, és a különböző tevékenységeik közepette.
9. **Kapcsolás Suvából, a Fidzsi-szigetetről**
10. **Kapcsolás Cadinéből (Trento) – villám interjú 1 fokolarinóval és 2 fokolarinával**
11. **Kapcsolás Patos de Minas-ból (Brazília - Belo Horizonte)**

12. Florianópolis (Brazília): Fokolár „morro” nyomornegyedében

Brazíliában, „Morro della Croce” településen 2014 óta él egy fokolár közösség, és osztozik Florianópolis egyik nyomornegyedében az egyszerű és szegény emberek életében. Jól kifejezi ez, amit Chiara szeretett volna – mondja Wilson Groh atya, aki már több mint 30 éve itt él -, hogy legyenek fokolárok a világ perifériáin is.

13. Kapcsolás Cadinéből (Trento) – Beszélgetés Maria Voce Emmausszal és Jesús Moránnal

14. Befejezés

1. KEZDÉS ÉS ÜDVÖZLET

(zene és felirat:

MI

A KÖZÖS

EZEKBEN

A FORRADALMÁROKBAN?

BÁTORSÁGUK

SZENVEDÉLYÜK

SZERETETÜK

A VILÁGOT

ÚJ PERSPEKTÍVÁBÓL LÁTTÁK

CHIARA EGYSÉG PERSPEKTÍVÁJÁBÓL.)

Chiara Lubich: *Van egy álmom: hogy megvalósulni lássam a világon az egyetemes testvériséget.*

(zene és felirat:

CHIARA EMBEREK EZREIT INSPIRÁLTA

AZZAL A CÉLLAL, HOGY EGYÜTT ÉPÍTSÜK

AZ EGYSÉGESEBB VILÁGOT.

ENGEDD, HOGY TÉGED IS INSPIRÁLJON!)

(taps)

Lorenzo Russo: 76 év telt el 1943 december 7-e óta. Egy csupán 23 éves lány, Silvia, titokban teljesen Istennek ajándékozta magát. Chiara néven vált aztán ismertté. És pont ma, december 7-én veszi kezdetét Chiara Lubich születésének a centenáriumi éve.

Szeretettel üdvözlök mindenkit! Lorenzo Russo vagyok, és Rocca di Pápából jeletkezem. Jó estét! (taps)

Amint láttátok, rendkívüli collegamento a ma esti: Megpróbálunk a mélyére menni annak az igennek, amit Chiara 76 évvel ezelőtt kimondott, ellátogatunk a világ különböző részeire, hogy ott találkozzunk a Karizmával ma kissé egyedi módon a fokolárokbán.

Kezdjük hát. De szeretnék emlékeztetni benneteket, hogy küldhettek nekünk e-mailt, videót, WhatsApp üzenetet, és a collegamento facebook oldalán is tudjátok követni az adást.

2. TRENTO (OLASZORSZÁG): 1943. DECEMBER 7 – 2019. DECEMBER 7.

Lorenzo: Azt mondtuk, hogy 1943. December 7-e az a nap, amikor az egész elkezdődött. Hallgassuk tehát Paolo Balduzzi-t, a trentói tudósítónkat.

Paolo Balduzzi: Három szál piros szegfű: valószínűleg Chiara Lubich ezt engedhette meg magának, hogy megvásárolja 1943. december 7-én. Korán reggel volt, farkasordító hideg, és Trentóban tombolt a háború, esett az eső, erősen fúj a szél, ahogy ez a 23 éves lány a templom felé vette útját.

Azért ment oda, mert különleges nap volt, az ő napja, amikor titokban örökre Istennek szentelte magát. Ezeket az egyszerű virágokat pedig neki, Istennek vette ajándékba. Innen kezdetét veszi egy történet, egy rendkívüli történet, amit Chiara abban a pillanatban még halványan sem tudott elképzelni, olyan történet, mely ma is folytatódik, és nagyrésze még előttünk áll.

(zene)

Paolo Balduzzi: Ma itt vagyok Trentóban, a város központjában található Dóm téren, mely karácsonyra készülődik. Trentó összekötő kapocs észak és dél között, határváros, mely története során megannyi szakadás helyszíne volt, de társadalmi, politikai és vallási tekintetben az átalakulása is. Ezek az események mind határozottan alakították lakóinak sajátos vonásait.

Lucia Fronza Crepez ma itt leszel velünk. Trentó a szülővárosod. Az aktív állampolgársággal foglalkozol, és ha nem tévedek, még kislánykorodban ismerted meg Chiarát.

Lucia Fronza Crepez: Igen, 12 éves voltam, amikor megismertem Chiarát, és teljesen magával ragadott ez a kettős hivatás: mélységesen a helyi valóságon belül, de az egyesült világra nyitottsággal.

Paolo: Mely szinte – mondhatjuk úgy -, hogy a város hivatása is. És talán nem véletlen, hogy Chiara Lubich, Silvia – ez az igazi keresztneve -, épp itt született a múlt század elején, 1920. január 22-én.

Lucia: Nézd, Paolo, az 1900-as évek elején három folyóirata volt ennek a városnak: egy liberális, egy katolikus és egy szocialista. Chiara ebbe a kulturális légkörbe született bele, de a szűk családján belül is az édesapja szocialista volt, édesanyja katolikus, a bátyja, Gino pedig kommunista partizán, majd később a kommunista „Egység” c. lap újságírója, és a két húga, Liliana és Carla. Chiara saját maga fogalmazott úgy, hogy a családjában tanulta meg a párbeszédet.

Ahhoz, hogy megismerjük Chiarát, körül kell járni Trentót. Hoztam neked egy térképet, melyen meg lettek jelölve annak a kalandnak a legfőbb helyszínei, amelyben Chiarának és társnőinek volt része a városban. Körbe fogjuk járni. Nem tudunk mindent megnézni, de a főbb helyeket igen. Kezdjük innen.

Paolo: a Gocciadoro-tól.

(környezet)

Gocciadoro Trentó keleti külvárosa. A december 7-i események után néhány hónappal ebbe az erdőbe menekül Chiara Lubich a családjával a várost sújtó közeli rendkívül heves bombázások elől. 1944. május 13-át írtunk. Lucia, mi is történt egész pontosan azon az éjszakán?

Lucia: Megszólalt a sziréna, és Chiara családja, mint sok család akkor, elhatározta, hogy ide, ebbe az erdőbe menekül, mert biztonságosabbnak érezték, hogy itt töltsék a délutánt és az éjszakát. És miközben bombázták a várost, a szülők tanakodtak egymás közt, és mondták, hogy el kellene menekülni. Chiara hallotta, de megígérte a társnőinek, hogy a városban marad. Ezért nagy fájdalom

töltötte el. És ahogy Chiara visszaemlékezett arra az éjszakára, azt mondta: „A könnyek és csillagok éjszakája volt”: csillagok, mert ott ragyogtak az égen, és könnyek, mert mély fájdalom volt benne. Másnap reggel az volt a legfájdalmasabb, amikor rá kellett tennie a hátizsákot az édesanyja hajlott hátára. Majd visszament a városba és a Cavalleggeri hídon összetalálkozott az egyik ismerősével, aki kétségbeesetten megfogta a vállát és azt mondta: „Négyen haltak meg a családomból!”. Chiara ebből megértette, hogy el kell felejtene a fájdalmát, és átölelni az egész emberiségét, az egész emberiség legmélyebb fájdalmát.

(zene)

Paolo: Az Andróne kerülethez érkeztünk. Ez volt legszegényebb része Trentónak a 40-es – 50-es években. Most viszont láthatjátok, hogy mennyire elegánsak és gondozottak itt az utak. Lucia, miért jöttünk ide?

Lucia: Azért, mert ahogy Chiara felfedezte a társnőivel, hogy az evangéliumot élni lehet, megértették, hogy a 'tetőktől lefelé' kell élni, és – mivel nagy szeretettel voltak az általuk felfedezett Isten iránt – ezért dolgozniuk kellett a szegényekért, a szegényekkel együtt.

Paolo: Lucia, mivel láttam, hogy megérkeztek a barátaid, bemutatnád őket. Majd elmesélik, hogyan folytatódik ez a kezdeményezés Trentóban. Az egyikük Elena Pasolli, a „külföldiek olasz nyelvoktatói hálózatának” koordinátora. Mussa (Mussza) az afrikai tuareg népcsoportból való, Hussein (Husszein) pedig Afganisztánból. Isten hozott benneteket is. Itt vagytok hárman együtt. Hogyhogy?

Elena Pasolli: Azért, mert a történetünket együtt éltük és építettük. 2011-ben kezdtük a líbiai menekültek érkezésével. Rögtön elkezdünk gondolkodni, hogy hogyan találhatunk nekik szállást és más segítséget, hogy megadjuk a kellő méltóságot számukra, biztosítsuk nekik az olasz nyelv elsajátítását, segítsünk a jogosítvány és a középfokú képesítés megszerzésében. 2017-ben szerettünk volna nyitni másfajta szegénységek felé is, ezért létrejött egy befogadóközpont, ahol kölcsönösen meghallgatjuk egymást vasárnaponként, amikor minden más hely zárva van. Mussa és Hussein vették a kezükbe a segítségünkkel. Az erősségünk a javak közössége, az összeköttetésben végzett munka és a közjó szüntelen keresése.

(zene)

Paolo: Chiara tanítónő volt. Nagyon szerette ezt a foglalkozást, igaz, Lucia? És azt mondta, hogy megedzette őt a szeretetben.

Lucia: Igen, így igaz. A tanítványai azt mondták róla, hogy nagyon jó tanítónő volt, nem használt piros tollat, jól tanította a tantárgyakat, de főként arra tanította őket, hogy szeressék egymást, hogy nyitott szívvel éljenek. Chiara tulajdonképpen egész életében tanított...

Paolo: Most itt állunk a béke virágágyasa előtt. Itt van velünk Stella Bozzarelli, aki az általános iskola alsó tagozatán tanít. Beszélne erről a projektről?

Stella Bozzarelli: Chiarától született az egész, amikor eljött Trentóba, és elmondta a fiatalkori álmát a város lakóinak, hogy borítsa lángba a szeretet Trentót. Ez 2001. júniusában történt, nem sokkal a 2001. szeptember 11-i merénylet előtt, amikor New Yorkban összeomlott az ikertorony. Ez mélyen megérintette a tanítványaimat az iskolában. Át akarták alakítani Chiara szeretetdobókockáját a béke dobókockájává.

Paolo: Ez az, amit itt látunk. Ezt olvashatjuk a különböző oldalain: „szeressük egymást”, „meghallgatom a másikat”, „megbocsátok a másiknak”. És mi történik utána?

Stella: Ők azt szerették volna, hogy Trentó a béke városa legyen. Ezért segítséget kértek a polgármestertől, ő pedig továbbította a vágyukat az egész városnak: ebből megszületett a

„Tuttopace” (tuttopácse) kezdeményezés, mely aztán elterjedt az egész térségben és egész Olaszországban.

Paolo: És mivé fejlődött ma ez a városért elindított projekt?

Stella: Kezdetben 3-4-en voltunk tanítók, most már mintegy százan. A megye minden iskoláját bevontuk, és a békére nevelésért és annak értékeiért dolgozunk. Együtt aláírtunk egy nevelési szövetséget, amit aláírtak tanárok, szülők és diákok. Ez az egész város örökségévé vált, és az önkormányzat képzési lehetőségként kínálja fel.

(zene)

Paolo: Lucia, trentói körutunkból nem hagyhattuk ki a Kapucinusok tere 2 számot. Mit képvisel ez a hely?

Lucia: Ahogy Chiara otthagyta a családját, megtudta, hogy itt van ez a szabad lakás. Épp a kapucinus atyákhoz közel. Egyszerű, mondhatni, szegényes. Matracok voltak a földön, egy kályha, egy kis folyosó. És Chiara a társnőivel, akik csatlakoztak hozzá, ide jött lakni. Ez az első fokolár.

Paolo: Lucia, segíts nekem megérteni: ők se szerzetesnők nem voltak, se házások, sem pedig Istennek szenteltek a világban. Mi az újdonsága ennek az együttélésnek a fokolárban?

Lucia: Chiara inspirációja az volt, hogy ma meg lehet ismételni a Názáreti házacska életét, ahol együtt éltek házások és szüzek Jézussal közöttük, hogy megvalósítsák az „ahol ketten vagy hárman összejönnek a nevemben, én ott vagyok közöttük” ígét.

Chiara azt mondta: hogy a fokolárban ebben a kölcsönös szeretetben jönnek össze, mely által kiérdemlik az Ő jelenlétét, aki újra élhet a mai emberiségben; ugyanakkor teljes nyitottságban élnek. Mi – mondta Chiara – azért élünk, hogy „legyenek mindnyájan egy”. Ez volt Jézus álma, ezért imádkozott az Atyához.

Ezért itt, a Kapucinusok tere 2 szám alatt, Trentó kis városában, a bombázások idején mindenki tudta, hogy befogadásra talál.

Otthonra találtak a szegények, akik jöttek, hogy elmondják szükségleteiket, hogy kenyeret, valami mást, vagy munkát kérjenek.

De volt hely a gazdagok számára is, akik jöttek, hogy megosszák javaikat, rendelkezésre bocsátásukra készségüket.

Paolo: Tehát, ez az élet, mely ebből a kis házacskából kiáradt, neked is szól, nekem is, és mindenkinek.

Lucia: Mindössze néhány hónap múlva megszületett egy közösség, ahol közel 400-an voltak, akik élték az evangéliumot.

Paolo: Íme, amit akkor, sok-sok évvel ezelőtt éltek ezek a trentói lányok, még ma is tovább folytatódik az egész világon, a mozgalom több mint 600 közösségében, fokolárjában az öt kontinensen.

(zene)

(taps)

3. KAPCSOLÁS CADINÉBŐL, TRENTÓBÓL: CHIARA LUBICH – VILÁGRA NYITOTT VÁROS

Lorenzo: Jó. Lépünk rögtön kapcsolatba Trentóval. A cadinei Máriapoli központtal.

Stefania Tanesini van ott. Üdv, Stefania, és köszöntünk mindenkit, akik ott együtt vagytok kapcsolatban velünk.

Mi történt ma Trentóban? És Stefania, mindenekelőtt mi lesz ez a centenárium?

Stefania: Üdvözlünk benneteket Trentóból!

Lorenzo: Isten hozott. Tiéd a szó, Stefania. (taps)

Stefania: Látjátok ezt a gyönyörű és tömött termet? 350 fokolarino és fokolarina van itt 65 országból Emmaussal és Jessussal. Ma délután mindannyian ott voltunk a Chiara centenárium hivatalos megnyitóján. A mottója: "ünnepeljünk és találkozzunk Chiarával". Azt jelenti, hogy minden kezdeményezés, találkozó, ami 2020-ban ennek jegyében zajlik majd a világon nem egyszerű visszaemlékezés az életére, hanem találkozás, találkozás Chiarával, a személyével, a karizmájával.

Ma délután nyitották meg a Chiaráról rendezett első nemzetközi kiállítást is, amely a trentói történeti múzeumi alapítvány és a Chiara Lubich Központ együttműködésével valósult meg. A címe: "Chiara Lubich, a világ városa". Ez a tárlat az egész 2020-as év folyamán látogatható lesz. Menjünk, nézzük meg, miről is van szó.

(zene)

Giuseppe Ferrandi, Trentói történeti Múzeum Alapítvány igazgatója: Isten hozott benneteket Trentóba, Chiara Lubich szülővárosába.

Mi, mint a Történeti Múzeum Alapítvány működtetjük Trentinóban ez a két kiállító helyet, amely korábban alagút volt, mi kiállító helyiséggé alakítottuk át, és itt rendeztük meg a „Chiara Lubich – A világ városa” című tárlatot.

Először rendezünk kiállítást egy híres emberről, aki számunkra történelmi jelentőségű, mert trentóiak a gyökerei, de óriási képességekkel van megáldva, hogy miként lássa a világot és szője a kapcsolatokat minden felé.

Úgy döntöttünk, hogy kiállítást rendezünk Chiara Lubichról, mert híres, és egy olyan asszony, aki Trentino-t képviseli.

Trentino egy köztes terület, mely megszenvedte a XX. század nagy konfliktusait, és részben fel is tudta dolgozni, az együttélés műhelye lett és hidakat is képes építeni. (zene)

A kiállításnak van egy különálló része is Tonadico in primiero-ban, ahol a 49 és 59 között zajlott Máriaopolik történetét ismerhetjük meg.

Természetesen nincs benne semmi olyan szándék, mintha egy szent élettörténetét akarnánk bemutatni.

Nem akarunk szobrocskát faragni belőle, hanem szeretnénk egy kicsit jobban megérteni őt.

Szeretnénk a látogatóknak kulcsot adni az olvasáshoz. Szeretnénk, ha ez a kiállítás újabb lehetőséget kínálna arra, hogy Trentino és Chiara Liubich találkozzon, hogy Trentino és a világ találkozzon. (zene)

Anna Maria Rossi, curatrice mostra "Chiara Lubich - Città Mondo": *Úgy képzeltük ezt a kiállítást, hogy Chiara maga meséljen a videókon, eredeti kézírásos dokumentumokon, hangfelvételeken és fényképeken keresztül. Kiadatlan anyagok is kiállításra kerültek, és azt szeretnénk, hogy a látogató úgy érezze, mintha Chiarával beszélgetne. Szerettük volna bemutatni Chiarát szoros összefüggésben a XX. századdal. Ő nem egyszerűen elviselte az események sorát ebben a században, hanem aktív főszereplővé vált. És úgy gondoljuk ez egy fontos üzenet a további generációk számára, a fiataloknak is, akiknek a kiállítás megtekintése érdekes szempontokat adhat tanulmányaikhoz és az életükhöz egyaránt.*

A világ számos városa rendez hasonló kiállítást: Mumbai, Nairobi, Sao Paolo, Mexikó város, Algír, Jeruzsálem és mások. Mind a helyi sajátosságok figyelembevételével, de mégis ebből az eredeti tervből, az alagutakban megrendezett tárlat anyagából merít. (zene)

Alba Sqariglia, co-responsabile Centro Chiara Lubich: *A Chiara Lubich Központ a teljes*

anyagot, a teljes dokumentációt rendelkezésre bocsájtotta, amelyet Chiara levéltárában őriznek, és megpróbáltak ebből összeállítani egy olyan ívet, amely nem csak Chiara személyéről szól, trentói életéről, a két világháború közegében megélt tapasztalatáról, amikor született és élt, hanem arról a nyitottságról is, amelyet ez a Karizma eredményezett a város és az egész világ felé. Mert Chiara gondolkodása szerint valóban minden város egy egész világ, de a teljes földkerekség olyan, mint egy város. Szeretnénk, ha ezt az üzenetet közvetítené a kiállítás, és minden látogató saját városát nyitottnak érezné a világra, és az egész világot érezné saját városában. (zene)

(taps)

Lorenzo: Később még újra kapcsolatba lépünk Tentóval.

4. CHIARA LUBICH: „ISTENNEL KÖTÖTTEM HÁZASSÁGOT”

Lorenzo: De mi is történt 1943. december 7-én? Chiara maga meséli el. Lássuk.

(zene)

Chiara Lubich: 1943-at írtunk, emlékszem, anyukámmal otthon voltam. Elég szegények voltunk, mert apukám nem értett egyet a fasizmussal, így aztán mindig csak annyi pénzünk volt, amiből éppen meg tudtuk élni. Minden nap két kilométert kellett gyalogolni, hogy tejet hozzunk a családnak. Anyukám sohasem akarta, hogy az otthoni munkákat én végezzem, mert azt mondta, hogy tanulnom kell, a húgaim viszont otthon is dolgoztak.

Hideg téli nap volt, nagyon hideg volt. Anyukám így szólt a nagyobbik húgomhoz: „Kérlek, menj el tejért”. „Anya, ez lehetetlen, hogy bírnám elhozni ebben a hidegben?” „Akkor menj te” – fordult a kisebbikhez. „Nem megyek, fázom”. Erre úgy éreztem, itt az alkalom, hogy szeressek, „Mama, megyek én” - mondtam. Anyukám meg, mivel nem volt más választása, elengedett.

Elmentem, elindultam az úton... úgy hívták azt a helyet, hogy „Fehér Szűzanya”. Félúton megálltam – és itt is valami különös dologról van szó –, mert azt éreztem, hogy valami történik... Az volt az érzésem – de ez nem volt igaz, csak nekem volt a benyomásom –, mintha az Ég megnyílna, és valaki így szólna hozzám – azonnal tudtam, hogy ki az –: „Add nekem magad egészen”. Megértettem: ez a hívás Istentől jön, akinek megvolt a terve velem.

(zene)

Volt egy lelki atyám, akinek írtam egy levelet. Már nem emlékszem rá, de mint később megtudtam, igen tüzes hangú volt.

Akkoriban az volt a szokás, hogy a lányoknak néhány hónapra adták meg az engedélyt, hogy Istennek szenteljék magukat, aztán ezt meghosszabbították. Lelki atyám viszont egy idős atyától is tanácsot kért és azt mondta neki: „Én ennek a lánynak megengedném, hogy mindjárt elsőre életre szóló fogadalmat tegyen”.

Tehát azt válaszolta, hogy rendben van, de el kell mennem hozzá, mert ki akar kérdezni. Ez is szokás volt – tehát a huszadik század elején, illetve közepén vagyunk –, hogy a lelki vezető – ahogy mondják – az ördög ügyvédjét játszotta. Jól kikérdezett és sorolta az előttem álló nehézségeket. Az egyik ez volt: „Nézze, a húgai és a bátyja mind meg fognak házasodni, gyermekeik lesznek, ön pedig egyedül marad.”

Én erre ezt válaszoltam: „Amíg van egy templom, ahol a tabernáculumban ott az élő Krisztus, addig egyedül soha nem leszek!”

Talán ez volt az a mondat, melynél az atya abbahagyta a kérdezést..., és nem tudom, hogy

ott mindjárt, vagy kicsivel később azt mondta: „Akkor hát tartsuk december 7-én... a Szeplőtelen Fogantatás előestéjén. Jöjjön reggel hatra, és akkor megtartjuk a szertartást”.

Hazamentem, és persze semmit sem mondtam anyukámnak... csak annyit, hogy majd azon a napon misére megyek. Felvettem a legszebb ruhámat – azt, amelyik a kettő közül talán a szebbik volt, mert – ahogy mondtam – szegények voltunk, és elmentem. Zuhogott az eső és olyan vihar volt, hogy csak a nyitott ernyővel tudtam a széllal szemben haladni, mintha valaki meg akarna akadályozni – pedig nem így volt.

Amikor felértem a kolostorhoz, az atya a templomban várt. A templom üres volt, de minden lámpa égett, és a szentélyben ott volt egy kis térdeplő... Oda kellett térdelnem, és az Úrfelmutatáskor az Oltáriszentség előtt kimondani, hogy „Teljesen a tiéd vagyok Istenem”.

Mikor érkezett a pillanat, hogy megtegyem ezt a lépést – ugye akkor 23 éves voltam – hirtelen felfogtam, mit is teszek, vagyis hogy mindent elhagyok. Az volt az érzésem, hogy egy hídon haladok át, és ez a híd (a világ) mintha leszakadna mögöttem – és emlékszem, egy könnycsepp hullott az imakönyvemre. De megtettem.

Mondtam Jézusnak: „Egészen a tiéd vagyok”. A mise végeztével visszamentem a padba, és ott leírhatatlan, őrült boldogság töltötte el a szívemet, mert azt éreztem, „Istennel kötöttem házasságot, Istennel kötöttem házasságot!” Vajon most mi fog történni? Végül is minden megtörténhet, hiszen Istennel kötöttem házasságot.”

(zene)

(taps)

5. ÜDVÖZLET LUBUMBASHIBÓL – KONGÓI DEMOKRATIKUS KÖZTÁRSASÁG

Lorenzo: „Istennel kötöttem házasságot”. Gyönyörűen mondja Chiara. Istennel kötöttem házasságot. E szavak kapcsán most egy kört fogunk tenni a világban, és kezdjük is rögtön Afrikában. A Kongói Demokratikus Köztársaságba látogatunk, Lubumbashi városába. Amisa várja ott a hívásunkat.

Amisa: *Ciao!*

Mindenki: *Ciao!*

Amisa: *Összejöttünk néhányakkal a lumumbashi közösségből, a Kongói Demokratikus Köztársaságból.*

Veletek együtt ünnepeljük a Chiara centenáriumi év megnyitását. Itt egy kórházat avattunk fel, ami az ő nevét viseli a város egyik legszegényebb részén. A kórház a helyi közösség és a Községi Gazdaság vállalkozóinak összefogásával született meg, jelentős európai hozzájárulással, hogy az emberek egészségi állapotán segítsünk. Nem csak a testi egészségről van szó, hanem a kapcsolatokat is gyógyítani kell szeretettel.

Ezért neveztük el a kórházat Chiara Lubichról. Szeretnénk, hogy csökkenjen a szüléseknél az elhalálozás és akik ide jönnek, egészségügyi és emberi képzést kaphassanak, hogy biztosítva legyen az emberi személy egészsége mindenkinek és minden szempontból, ahogy azt Chiara tanította.

Ciao, ciao a tutti!

Mindenki: *Ciao!*

(taps)

Lorenzo: *Köszönjük, szívből köszönjük főleg a lelkesedéseteket!*

6. ÉLŐ KÖZVETÍTÉS OTTMARINGBÓL (NÉMETORSZÁGBÓL)

Lorenzo: Most menjünk Európába, Németországba, pontosabban Ottmaringba. A Fokoláre Mozgalom itteni városkája ökumenikus jellegű. Nem rég fejeződött be az „Együtt Európáért” találkozó, és képzeljétek ez a kezdeményezés az idén ünnepli huszadik évét. Tóth Ilona van velünk. Szia Ilona, tiéd a szó.

Tóth Ilona: Igen, sziasztok! Üdvözlünk benneteket Ottmaringból._

Mindannyian: Ciao!

Ilona: *300-an voltunk a találkozón 25 országból, 55 mozgalomból és közösségből. A problémák, a fizikai és politikai falak ellenére, melyek ma az európai egységet fenyegetik, el kell mondanunk, hogy az évek folyamán igazi ökumenikus háló épült ki, melyet Chiara és a különböző egyházak mozgalmainak vezetői indítottak el.*

Ez a háló olyan emberekből tevődik össze, akik régi és új karizmákhoz tartoznak. Egy szövetség köt bennünket össze: a kölcsönös szeretet szövetsége; együtt járjuk az utat, és nagy gazdagságnak tartjuk a különbözőségeinket. Egyszóval a népek közötti párbeszéd felülete vagyunk, és válasz szeretnénk lenni az értékek és a kapcsolatok krízisére Európában.

A munkánk most a városban folytatódik, és főként a fiatalokkal végezzük, akik Európát és a világot az otthonuknak tekintik! Számítunk rátok. Köszönjük!

Lorenzo: Mi köszönjük nektek!

Ilona: Köszönet mindenki nevében! (taps)

Lorenzo: Maradjatok velünk. És aki szeretne többet megtudni az Együtt Európáért témáról, tájékozódhat a honlapunkon (<https://www.together4europe.org/>), mely erről az eseményről is ír.

7. KAPCSOLÁS TIRANÁBÓL, ALBÁNIÁBÓL

Lorenzo: De maradjunk még Európában. November 25-ről 26-ra virradó éjszaka erős földrengés rázta meg Albánia északi részét Durazzo város térségében. 51 halálos áldozat, sok sebesült, több ezer áttelepült. A Fokoláre Mozgalom helyi közössége a Mozgalom segélykoordinátoraival, a Karitással és a Katolikus Akcióval összefogott a helyi lakosság megsegítésére. Most kapcsoljuk Tiranát, ahol beszámol nekünk Marcella, Damiano és a helyi közösség egy része.

Jó estét, Marcella! Mondanátok valamit arról, hogy hogyan élitek ezt az időszakot?

Marcella: Sziasztok! *Még most is nagy a félelem, mert az ország egyáltalán nincs felkészülve ilyen sürgős szükséghelyzetekre. A kormány még mindig ott tart, hogy felmérje a károkat, és több mint 10.220 lakás került veszélyessé, de ugyanígy iskolák és kórházak is. A fokolároknak egy operatív csoportot hoztunk létre néhány mérnökünkkel és családjainkkal, hogy a konkrét helyzetekben is segítsenek a közintézményeknek, melyek még nem tudnak biztos iránymutatásokat adni.*

Ezekben az órákban nagyon erősen érezzük, hogy sajátos módon kezdődött ez a Centenárium, és szeretnénk, hogy az emberek a köztünk élő Chiarával találkozhassanak ebben a helyzetben, amikor minden összeomlik. Úgy látjuk, hogy ezt a tapasztalatot éljük a napokban: azzal

is, hogy igyekszünk hálót kiépíteni magunk között és együttműködni az országos Karitással és az egyházmegyével, de még inkább azzal, hogy meglátogatjuk a családokat, meghallgatjuk őket, osztozunk a félelmeikben, és azok fájdalmában, akik elveszítették családtagjaikat.

A Mozgalom tagjai közül valaki azt mondta, hogy „ez a földrengés Isten jelzése”. Hozzásegít minket, hogy elhiggyük, hogy ebben az országban, mely már úgymint erőteljesen szenved a migráció miatt, létezik egy nagyobb JÓ, amit mindnyájan együtt felfedezhetünk.

Szeretnénk köszönetet mondani mindenkinek, csoportoknak és egyéneknek, akik segítséget küldtek, sőt, elküldték teljes szeretetüket. Köszönöm!

(taps)

Lorenzo: Köszönjük, Marcella! Veletek vagyunk és támogatunk titeket! Aki konkrétan szeretné segíteni az albán közösséget, megteheti ezen a két számlaszámon keresztül, melyeket a képernyőn láttok. Az egyik az "Új Családok Akció" a másik pedig az "Egyesült Világ Akció" száma. De nyugodtan utánanézhettek a www.focolare.org honlapon is, ahol megtaláljátok ezt a két számlaszámot és további információkat is az albániai földrengésről szóló cikkünkben.

8. STOCKHOLM (SVÉDORSZÁG): A FOKOLÁR A TESTVÉRISÉG TERE

Lorenzo: De most térjünk vissza ahhoz az Igen-hez, amit Chiara 76 évvel ezelőtt mondott ki Istennek. Az a december 7-e még most is aktuális. Elmondhatjuk, hogy mindnyájunk ünnepe, a világ összes fokolárjának ünnepe, ezeké az eredeti közösségeké, mely szüzekből és házasokból tevődik össze, és amelyből kezdetét vette minden...

De hogy zajlik a fokolár élete a hétköznapiakban? Elmentünk Stockholmba, Svédországba, ahol figyelemmel kísértük a fokolarinákat otthon, a munkában, a mindennapi életben. Nézzük meg.

(zene)

Lidia Fioravanti: 5-en vagyunk, 3 olasz és 2 svéd. Engem Lidiának hívnak, Rómában születtem, de Trentóban nevelkedtem. Azért vagyok itt Svédországban, mert a fokolár közösségben élek. Soha nem gondoltam volna, hogy valaha is Svédországban fogok élni.

(zene)

Elég könnyen megtanultam a nyelvet, nem volt nehéz belépni az életritmusukba. Én is elkezdtem biciklivel járni, nem számít az időjárás, nem nézem, hogy esik-e az eső, vagy nem.

Korábban mindig nagyon aggódtam az utam, a hivatásom miatt, hogy mit kell tennem. A fokolarinók között nevelkedtem. Tehát, volt elképzelésem a fokolarinókról, akik annyira ügyesek, mindig mosolyognak, nincsenek lelki problémáik. Aztán egyszer csak engem is elkezdett vonzani a fokolár, és mivel rálépünk egy útra a fény időszakát éljük, ugyanakkor a fénnel sokkal jobban megértjük a saját hibáinkat is. Akkor ott megértettem, hogy a fokolarinó az egy példakép, akire tekinthetünk, mert olyan valaki, aki nagyon is tudatában van minden nyomorúságának. Teljesen olyan, mint mások, de ennek ellenére kockára teszi az életét. (környezet)

Lehetünk többé-kevésbé intelligensek, szimpatikusak, sértődékenyek, vagy akár többé-kevésbé szentek is – mert nyilvánvalóan vannak olyanok, akik jobban tudnak szeretni. De mi úgy akarunk tenni, hogy az életünk olyan lehessen, mint egy üres csatorna, ahol továbbíthatjuk azt a fényt, amit megláttunk, de nem mi vagyunk az a fény.

A fokolár azért születik, hogy jel legyen, mely komolyan veszi az evangéliumot, Jézus ígét,

hogy lehetővé tegye, hogy látható, szinte kézzelfogható legyen Isten jelenléte, tágabb értelemben pedig a testvériséget lássuk, mint egyetemes cél. Ezért született a fokolár, és ennek jele szeretne lenni a társadalomban. (zene és környezet)

Maggi, Margareta Emrén: Mággi vagyok, svéd, és Gällivare-ben (Jellevore-ben) nevelkedtem a sarkkörön túl, innen 1313 km-re, a sarki fény, a rénszarvasok földjén, ahol sok hó van. A nyár bizonyos időszakában nem megy le a nap éjszaka, és a tél egyes időszakában fel sem kel a horizonttól magasabbra, de olyankor még sincs olyan sötét, mint itt Stockholmban. És létezik ez a fajta lámpa, mely segíti a szervezetet. Itt, Stockholmban vannak velünk házas fokolarinák is, Igner és Christine (Innyer és Krisztín).

Christine Wallmark: 34 éve vagyunk házasok Jónással. Egy olyan időszakban találkoztunk a Fokoláre Mozgalommal az életünkben, amikor nagyon szomorúak voltunk, mert megtudtuk, hogy nem születhetnek gyermekeink. A férjemnek eszébe jutott a Mozgalom folyóiratának néhány száma, melyeket évek óta a szekrényében őrzött. Rögtön elő is vette, és különösebb gondolkodás nélkül felkereste a székelyüket, amit korábban nem ismertünk.

El is ment még aznap este, és éjfél után jött haza. Azt mondta: „A mennyországban voltam”. Általában ilyeneket nem szokott mondani, ezért azt gondoltam, hogy ezek tényleg fontos dolgok. De egy kicsit kételkedve csatlakoztam hozzá. Magával ragadott az elhagyott Jézus, aki egyenesen a szívünkhöz szólt abban a helyzetben, amit élünk. Annyira más volt, mint amit a világi életemben tapasztaltam. Közgazdász vagyok, és egész életemben világi területen dolgoztam. Beszélhetnék a svéd pénzügyekről, gazdaságról, de nem teszem, mert az érem másik oldalán építjük a kapcsolatokat egymással. Ha olyan színtérré szeretnénk válni, ahol az emberek boldogan élhetnek, beszélünk kell egymással, egymás szemébe kell néznünk. És hiszek abban, hogy a Fokoláre Mozgalomnak megvan a kulcsa ahhoz, hogy a jobb kommunikálásra segítse az embereket.

(zene)

Elena Briacca: Hét éve vagyok Stockholmban, Svédországban, korábban pedig 14 évig Szlovákiában voltam. Nagyon szeretek a szabadlevegőn lenni. Az olasz Elő-Alpok környékén születtem. Eljöttem Szlovákiából, abból a csodálatos országból, ahol az emberek nagyon vendégszeretőek, ragyogók, és otthagytam azt a nyelvet is, amit sok fáradság árán tanultam meg. És megérkeztem ide, ahol nem ismertem semmit, és főleg a nyelv volt nehéz.

Ápolónő vagyok egy kórház sebészetén. Ezt nagyon szeretem csinálni. Főként ateista környezetben dolgozom, én katolikus vagyok, de itt evangélikus ország vagyunk, és sokan vannak a svéd evangélikus egyházból. 4 muzulmán kollégám van, és több ateista. Egyik este meghívtam őket vacsorára, 15-en jöttek el. Olasz vacsorát készítettem a kapcsolatépítés kedvéért. A svéd szegénység, a kapcsolatok hiánya, ezért sokat segít, ha teszünk valamit a kapcsolatok építéséért.

(zene)

Katarina Miksits: Dániában és Finnországban sincs fokolár, ezért gyakran elutazunk azokba az országokba is. Svédország is nagy területen fekszik, ezért több helyre elmegyünk, ahol vannak barátaink, hogy megosszuk velük az evangélium életét.

(környezet)

Lidia Fioravanti: Most Västerås-ba (Veszteróz-ba) megyünk. Stockholmtól másfél óra autóval, és ott egy családcsoporttal találkozunk, akik főként Szíriából jönnek, és még azelőtt megismerkedtek a Mozgalommal, mielőtt Svédországba jöttek volna. Az országban átélt bizonytalanság és háború miatt menekültek ide.

(zene)

Maria Luce Moser: Maria Luce (Mária Lúcsé) vagyok, Olaszországból jövök. Nem olyan régen

vagyok itt, és igyekszem megtanulni a nyelvet, megismerni az embereket, a kultúrát, szeretni őket. Most jöttem vissza egy utazásról, ahol találkoztunk a göteborgi közösséggel, és nagyon szép hétvégét töltöttünk együtt.

(környezet)

Katarina Miksits: Van egy másik közösség is, a férfi fokolár 4 fokolarinóval. Nagyon együttműködünk, valóban testvéreknek érezzük magunkat. Ez most egy különleges időszak, mert az egyiküknél rákbetegséget diagnosztizáltak. Mindannyiunk számára olyan ő, mintha a testvérünk lenne, aki beteg.

(zene)

Paola Cipollone: Patrick, honnan merítetted ezt a belső derűt?

Patrick van Bladel: Nem tudom, amikor megkaptam a diagnózist, egy evangéliumi gyermeknek éreztem magam, aki ott van Isten, Mária karjaiban. Semmi nem történhet velem. „Ha Isten velünk, ki ellenünk?”

Paola: Mondanál néhány szót a mostani helyzeted értelméről?

Patrick: Evangéliumi gyermeknek, a lelkiség gyermekének lenni.

(zene)

Lidia Fioravanti: A fokolár főként teret és helyzeteket szeretne teremteni ahhoz, hogy sokan megtapasztalhassák az egyetemes testvériség megélésének lehetőségét. De ez nem uniformitás. Sokakra vonzást gyakorolhatunk, hogy ők is így éljenek, és ezt adják tovább.

(környezet és zene)

(taps)

Lorenzo: Köszönjük az egész fokolárnak, különösen a stockholmiaknak, akik most figyelemmel kísérik és látnak bennünket. És különösen öleljük Patrickot! (taps)

9. KAPCSOLÁS SUVÁBÓL (FIDZSI-SZIGETEK)

Lorenzo: Most menjünk a Csendes-óceánra, pontosabban a Fidzsi-szigetekre! Gondoljátok el, hogy több mint 4 órányi repülőútra vannak Sidney-től, több mint 3.000 km-re. Ott, az óceán közepén nyílt meg néhány napja az utolsó fokolár. Lourdes (Lurdesz) van a vonal másik végén... Ciao Lourdes, ha nem tévedek reggel 8 óra 45 perc van nálatok, ha jól számolok, igaz?

Válasz: Igen, ciao!

Mindnyájan: BULLA FROM FIJI! BULLA!

Kata (először elmondja angolul, majd fordítják olaszra): Szeretnénk elmondani, hogy hálásak vagyunk Chiarának, hogy az Ideálja eljutott egészen ideig, és most boldogok vagyunk, hogy megérkezett az új fokolár!

Lourdes: Igen, november 27-én érkeztünk ide, és jövő áprilisban érkezik a férfi fokolár is.

Az egység lelkisége 1982-ben jutott el ide Carvill (Kárvil) atyának köszönhetően, aki az első életige találkozókat tartotta Lami (Lámi) faluban. Aztán elkezdtek ideutazni a fokolarinók Új-Zélandból és Ausztráliából, aztán 1990-ben volt az első Máriapoli.

Tavaly történt először, hogy a Fidzsi-szigetek fiataljai részt vettek a Genfesten, Manilában, a Fülöp-szigeteken.

De az elmúlt években az egész Csendes-óceán térségében, Új-Kaledóniában, Wallis, Futuna

és Kiribati szigetén sok találkozót és kezdeményezést tartottunk, ahol együttműködött a helyi egyház és a Fokoláre Mozgalom: voltak máriapolik, fiatalok és gyerekek táborai, felnőtt képzések.

Köszönjük mindenkinek! Nagy öröm, hogy összeköttetésben lehetünk veletek. A népünk jellegzetes üdvözlésével búcsúzunk:

Mindenki: BULLA!!

Lorenzo: Bulla! (taps)

Lourdes: Köszönjük mindenkinek!

Lorenzo: Köszönjük, Lourdes! Nagy üdvözlés mindnyájunktól!

10. KAPCSOLÁS CADINÉBŐL, TRENTÓBÓL – RÖVID INTERJÚ KÉT FOKOLARINÁVAL ÉS EGY FOKOLARINÓVAL

Lorenzo: Most egy pillanatra térjünk vissza ismét Trentóba Stefániához. Stefánia, vannak ott valakik melletted, kik ők?

Stefania: Igen, Lorenzo. Itt van mellettem Oscar, Pína és Kate (Kéit). Ők mindhárman azt választották, hogy Chiarát követik az útján, a fokolár útján.

Oscar, te 24 éves vagy, kolumbiai és most fejezted be a képzési iskolát, ahol elmélyültél ezen az úton, és megpróbáltad megérteni, hogy ez-e a te utad. De ha jól tudom, épp indulóban vagy. Hová fogsz menni?

Oscar: Egy gyönyörű országba megyek, Libanonba. Most kihasználom, hogy üdvözlöm az egész libanoni népet. (taps)

Stefania: Milyen lelkülettel indulsz?

Oscar: Az igazat megvallva sokféle érzés és gondolat keveredik bennem. Egyrésztől van bennem egy kis félelem, mert minden új, mindent fel kell fedezni, másrészt viszont mérhetetlen öröm van bennem, mert élem azt a kalandot, amit Isten kigondolt számomra.

Stefania: De mondd csak: nem örülsz ma, 2019-ben követni egy ilyen utat?

Oscar: De, örülsz. Örülsz, mert az árral szemben kell haladni, mert amit a világ felkínál nekem, az sokszor nem segít, hogy ezt a választást megéljem. De gondolom, hogy ha az ember igent mond Istennek, az a legszebb örülsz, amit meg lehet tenni.

Stefania: Köszönjük, Oscar. (taps)

Kate, te írországi vagy, és már nyolc éve az Egyesült Államokban élsz fokolárban. Meséld, milyen volt ez a nyolc év: egyszerű, nehéz? Soha nem merült fel benned, hogy megházasodj, hogy gyerekeid legyenek?

Kate: Persze, voltak nehéz pillanatok, ugyanakkor mindig van sok öröm, igazi boldogság. Persze, egyrésztől elmondhatom, hogy odahagytam mindent Istenért. De leginkább azt érzem, hogy Ő mindent megadott nekem, sok mindent, sokkal többet, mint amennyit elképzeltem, álmodtam volna. Kérdeztél a családdal kapcsolatban is. Családra találtam a fokolárban, a Mozgalomban, de azon túl is. Amikor megyek dolgozni, járom a várost, vagy részt veszek a társadalmi életben, igyekszem családi kapcsolatokat építeni. Így elmondhatom, hogy a világ családdá vált számomra.

Stefania: Köszönjük, Kate. (taps)

Pína, te olasz vagy, és házas fokolarina. Hogyan adják a részüket a házas fokolarinák a fokolárban?

Pína: Először is azt mondanám, hogy a világra nyitást a családdal, a család egyszerűségével, együtt megélve a nehézségeket, ugyanakkor az ünnep és az öröm pillanatait is. Érzem, hogy őriznem is kell a fokolár életet, ezt a valóságot, ugyanakkor ez ajándék is számomra, mert feltöltődve megyek

haza, a mindennapi életbe. (taps)

Stefania: Köszönjük, Oscar, Pina és Kate, hogy részt nyitottatok az életetekre, a választásotokra. Lorenzo, most újra tiéd a szó.

Lorenzo: Köszönjük, Stefania! Nemsokára újra kapcsolunk titeket.

11. KAPCSOLÁS PATOS DE MINASBÓL (BELO HORIZONTE - BRAZÍLIA)

Lorenzo: Most menjünk egy pillanatra Brazíliába, próbálkozzunk, mert szakadozott az internetkapcsolat, de próbáljuk meg. Patos de Minasba szeretnénk menni, Belo Horizonte környékére. A napokban ünneplik a Mozgalom odaérkezésének 50. évfordulóját. Álvaro José van a vonal másik végén.

Álvaro, kikkel vagy most együtt?

Álvaro José de Silos Araujo: Sziasztok! Nagyon örülünk, hogy üdvözölhetünk benneteket ezen az emlékezetes napon! Itt vagyunk közel 80-an az ünnepünk végén, ma együtt ünnepeltük, hogy a Fokoláre Mozgalom 50 éve jelen van Patos de Minas városban és környékén.

Az egész egy kis csoporttal kezdődött. Alice, Auxiliadora és Abadia részt vettek egy Máriapolin Caxias do Sul városban 68-69-ben, és az utána következő években.

Attól kezdve ezrek és ezrek ismerték meg az egység lelkiségét találkozókon, máriapolikon keresztül, akár itt, akár a környező városokban.

Üdvözlünk mindenkit!

Lorenzo: Köszönjük, Álvaro! (taps)

12. FLORIANÓPOLIS (BRAZÍLIA): FOKOLÁR „MORRO”-BAN

Lorenzo: Maradjunk továbbra is Brazíliában.

2014-től „Morr della Croce”-ban él a fokolarinók egy közössége, mely osztozik ennek a florianopolisi népes nyomornegyednek életében.

Vilson Groh atyát segítik, aki több mint 30 éve él ott, és igyekeznek megvalósítani Chiara vágyát, hogy a világ periferiáin is legyenek fokolárok. Nézzük meg.

(zene és környezet – cím: Fokolár Morroban)

Keles Lima: Ezen a területen ma 17 közösség él. Úgy nevezik ezt a blokkot, hogy Morro della Croce.

Mintegy 25.000 ember és közel 5.000 család lakik itt. Áthatja az életet az erőszak, a kábítószer-kereskedelem, a munkanélküliség, ma pedig főleg a bevándorlásra vonatkozó kérdések.

2014-ben kezdtük itt, a Fokoláre Mozgalom közössége, de néhány évvel ezelőtt kezdtünk szert tennünk néhány tapasztalatra, és ellátogatni a nyomornegyedekbe Vilson atyával, aki most már 37 éve él itt. Vele együtt éltünk néhány tapasztalatot azzal, hogy itt vagyunk együtt az emberekkel, itt, Florianópolis periferiáján.

(környezet és ének)

Teresinha Rosa Machado: Amikor idejöttünk, semmi nem volt itt. Nem volt víz, nem volt áram, nem volt semmi. Nagyon messze volt a kút, az erdőben, oda jártunk. Hajnali háromkor már siettünk vízért, mert rengeteg ember volt...

Romalino Martins Moraes: A közösség meg egyre csak egyre növekedett...

Teresinha: 1997-ben kezdtük a küzdelmünket itt, ebben a közösségben – ahol semmi nem volt. Építettünk egy csarnokot, és megtartottuk az első misét itt fenn, a szabadban karácsony vigíliáján, 24-én. Elhoztuk Vilson atyát, ő misézett. Csodaszép ünnepünk volt, van is róla egy fényképünk. Jó munkát végeztünk itt. Attól kezdve, hogy Vilson atya velünk maradt, könnyebb volt. Ha tettünk valamit azért, hogy szebb legyen a lakótelep, ő velünk volt. Mindig velünk van. Ma is. Ő nem hagyja el a közösséget. Nagyszerű ember!

Padre Vilson Groh: Erre menjünk. Ezt az egész részt újjáépítettük. Úgy hívják, hogy a „szeméttelp szája”. Létrehoztunk itt egy művészeti területet.

1983-ban jöttem ide lakni a nyomornegyedbe. Engem az evangélium vonzott igazán, és az evangéliumban is ez az ige ragadott meg különösen: „Amit a legkisebb testvéreim közül egynek is tettetek, nekem tettétek”. Ez az én misztikus erőm, és megtaláltam benne az elhagyatottság kiáltását; az elhagyatottság kiáltását az Egység Mozgalmában, Chiara Lubich tanításában ismertem meg. És a kiáltásnak ez a mély megértése az az erő, mely a perifériákra vitt. Találkozás az elhagyott Jézussal, aki Jézus, akinek van egy neve, egy arca, egy helye, egy területe. Az a Jézus, akit nap mint nap kézzel érintek.

(környezet)

Padre Vilson Groh: Nem csak a szegényekért jöttem a nyomornegyedbe, nem csak azért, mert volt egy feketebőrű lakosság, vagy mert ezen a környéken társadalmi igazságtalanság uralkodik. Azért jöttem ide, mert ezen a titokzatos helyen, ezen a teológiai helyen találkozom Jézus elhagyatottságával, kiáltásával. Itt éltem az egész életemet, mindazt a gyakorlatot, hogy vegyem fel újra Jézus kötélyét, mint a lábmosáskor. (környezet)

A fokolár jelenléte itt, ebben a nyomornegyedben ma Isten nagy ajándéka. Chiara egyik 62-es felfedezéséhez kapcsolódik, amikor kifejezte vágyát, hogy a fokolár ott legyen a nyomornegyedekben, a perifériákon.

Lucival da Silva: Ez egy rendkívüli tapasztalat, teljesen más, mint amit más fokolárokból éltünk. Egy kihívás.

Azzal, hogy itt vagyunk, és igyekszünk a lehető leginkább úgy élni, ahogy az emberek is élnek itt a lakás szempontjából is. Azért, hogy a szomszédok eljöhessenek hozzánk, megihassanak egy kávét, beszélgethessenek és otthon érezzék magukat.

Marco Aleotti: Ebben a házban nagy hatással volt rám, hogy nem látom a tv-t, nincs.

Lucival: Igen, ezt az elhatározást már attól kezdve éreztük magunkban, ahogy idejöttünk. A ház kicsi, és az volt a célunk, hogy nyitott, befogadó legyen, ahová az emberek nem azért jönnek, hogy tv-t nézzenek, vagy valami más miatt, hanem ahol igazi kapcsolatokat építhetnek. Tehát, arra gondoltunk, hogy talán jobb, ha nincs tv a lakásban. Nem hiányzik.

(környezet)

Marco: Ezek a házak itt faházak. Valószínűleg ezeket építette az itteni morro nép. Később kezdtek el téglából és cementből építkezni.

Helson Berezza: Ezeket a házakat kibővítették; egyiket a másik mellé építették, hogy kiadják bérbe a családoknak. Egy egész család él egy olyan kis helyiségben, ahol van egy hálószoba, fürdőszoba és egy konyha. Ezzel a valósággal találkozhatunk itt.

Marco Aleotti: A ti fokolárotok az út közelében van. Ezért sokan meglátogatnak benneteket,

és ti is elmentek hozzájuk.

Helson: Igen. A nyomornegyedből sokan... Négy éve jöttünk ide, négy-öt éve. A fokolár most nagyon stratégiai helyen áll.

Lehetőségünk adódik, hogy sok kapcsolatot szőjünk az emberekkel az utcán. Mindig jó alkalom, hogy találkozzunk.

Azért is vagyunk itt, hogy imádkozzunk, és családot teremtünk a családok imacsoportjában, vagy ha meglátogatunk egy beteget... Minden alkalom új kapcsolatok lehetősége számunkra. (környezet)

Marco: Helsonon kívül, aki már nyugdíjas, a többi fokolarinó tanul és dolgozik. Cliford főként hazája, Haiti menekültjeiért, Lucival a Fazenda da Esperança-val, Keles pedig a Mária Társaság szerzetesei által fenntartott morroi nagy iskolában nevelő. Több mint 500 gyerek jár ide a nyomornegyedből.

Keles: Azért vagyunk itt a szerzetesekkel, hogy hatékonyabbá tegyük a szociális változást. De nem a szociálist a szociálisért, hanem hogy – úgymond – elnyerje Isten országának távlatát. Az emberek, a gyerekek, a serdülők, a fiatalok méltóságából indulunk ki és segítsünk felfedeztetni velük, hogy a mindenki között megvalósuló szeretet a leges legfontosabb.

2018-ban szerveztünk egy kongresszust a közösségünkben lévő fiatalokkal és a fiatalok számára. Nagyon fontos volt, és családoknál szállásoltuk el őket. Boldogan indultak haza, nagyon örültek ennek a tapasztalatnak. Biztos, hogy a következő években is megismételjük. (környezet)

Padre Vilson: Mindig elmondom a fokolariniknek, hogy a fokolárnak az a jelentősége, hogy a fény jelenléte legyen a periférián, olyan jelenlét, mely felerősíti a Mozgalom kellő megértését, annak fontosságát, ami megszületett Chiarával Trentóban, amikor Chiara jegyességre lépett az emberiséggel abban az asszonyban, aki elveszítette a gyermekeit, miközben ő hagyta, hogy a szülei nélküle meneküljenek a hegyekbe. Akkor ott találkozott az emberiséggel ebben a kiáltásban. Majd felfedezte az elhagyott Jézust az élete folyamán. Ez nagy ajándék az Egyház számára és nagy ajándék annak távlatában, hogy folytatni tudjuk, amit Chiara élt a kezdetekben, hogy az asztalnál úgy ültek: egy fokolarina, egy szegény, egy fokolarina, egy szegény. (környezet)

Gondolom, ma sok szociális kezdeményezés van Brazíliában az Egység Mozgalmának, a karizmának gyümölcseként, és ezek mind az elhagyott Jézus karjai, melyek átfogják azt a nagy elhagyott Jézust, akit Chiara megértett.

(környezet és ének)

(taps)

Lorenzo: Köszönjük, Vilson atya és köszönjük a morroi fokolariniknek!

13. KAPCSOLÁS CADINÉBŐL – BESZÉLGETÉS MARIA VOCE EMMAUSSZAL ÉS JESÚS MORÁNNAL

Lorenzo: Most kapcsoljuk Trentót. Stefánia, ismét tiéd a szó.

Stefania: Lorenzo, itt vagyunk Emmausszal és Jesússzal.

Jesús, rögtön azzal kapcsolatban kérdeznék, amit most láttunk és hallottunk Florianopolisból. Mi volt a benyomásod?

Jesús: Mindnyájan láttatok Florianopolist, a morroi tapasztalatot, a morroi fokolár tapasztalatát, a Vilson atyával és a Mária Társaság szerzeteseivel megélt egység-tapasztalatot. Az

intézménye ott a karizma nagyszerű megtestesülése. Egy hónappal ezelőtt együtt voltam Vilson atyával, számomra egy misztikus, az elhagyott Jézus misztikusa. Ezt a kiáltást egy jól meghatározott helyen tudta felismerni, és szenvedélyes szeretete, mivel az elhagyott Jézus szerelmese, tetőtől-talpig átalakította a valóságot.

Ha valaki együtt van velem, az a benyomása, hogy a tiszta, megvalósított Evangéliumot kommunikálja. Ebben az értelemben nem hagy téged közömbösen, valóban átalakít. Csak a szegényeket láttuk, de ő annyira evangéliumi módon cselekszik, hogy hidakat tudott építeni azokkal az emberekkel is, akik lejjebb laknak, akik gazdagok, és át tudja alakítani a gazdagok mentalitását is, hogy ráébredjenek a városban élő igazságtalanságra, ami olyan, mint egy folt. És bevonta őket a társadalmi átalakítás folyamatába.

Ez Chiara megélt prófeciájának teljessége. Az ottani Fokolarinók – ahogy ő mondja – fényt visznek, a köztük lévő Jézus folytonos jelenlétének fényét.

Stefania: Köszönjük, Jézus.

Emmaus, térjünk vissza a mai naphoz és a ma délutáni meglepetéshez. Nevezhetjük meglepetésnek, mert néhány napja kaptuk a hírt: a Trentó Autonóm Tartomány kitüntette a Szent Vencel Pecséttel. Milyen lelkülettel fogadtad?

Emmaus: Először is ismétlem, hogy meglepetés volt, tehát nagyon meglepődtem és meghatódtam. Egyáltalán nem vártam, hogy engem, a személyemet tüntessék ki, és ha csak ezért lenne, azt mondanám, hogy csak időt vesztegettek a kitüntetés keresésével. De nagyon meghatódtam, mert az indoklásban Chiara személyére és karizmájára utaltak.

Ezért ebben az értelemben, mint ennek a karizmának a kifejeződése, melynek most valamiképp hordozója vagyok, nagyon boldog voltam. Azt mondtam magamban: ez a díj Chiara karizmájának, Chiara egész világon elszóródott népének szól – és látjuk azokat a gyümölcsöket, melyek ott vannak Chiara egész világon szétszóródott népében -, tehát mindenkinek szól.

Valamiképp mindnyájan ehhez a trentói néphez tartozunk, ahonnan Chiara született, és átadta ezt a „trentóiságát” az egész világnak. Ezért meg vagyok hatva, és hála van bennem, hogy átvehettem ezt az elismerést.

Azt mondanám, hogy sokkal jobban jelen van itt az egész világ, mint valaha, mert igaz, hogy Trentóban vagyunk, hogy Cadinében vagyunk, ahol minden elkezdődött, de az is igaz, hogy akik itt részt vesznek, képviselik az egész világot, minden nemzedéket, minden kultúrát, és úgy gondolom, képviselik Chiara népét az egész világról, ahol most kezdetét veszi a Centenáriuma.

Stefania: Köszönjük, Emmaus. (taps)

Szeretnék még egy pillanatra visszatérni 1943. december 7-hez, amikor Chiara azt mondta: „Istennel kötöttem házasságot, és mindent várok tőle”. De Chiarának ezek a szavai ma is érvényesek? Mit kell még várnunk Istentől? (szünet) Egyszerű kérdés! (nevetés)

Jesús: Azt hiszem, nagyon is érvényesek. Láttuk itt ezekben a napokban ezen a találkozón, főként ahogy ezeket a fiatal fokolarinókat láttuk, akik most kezdik a találkozójukat. De nem csak őket, hanem az időseket is ugye, (nevetés) az idősebbek hűségét, mely fontos.

Azt hiszem, személyes szinten azt kell várni magunktól, hogy mindig a Lélek újdonságában éljünk, ami bennünk van, ami az egyedülálló lehetséges teljesség. Aztán társadalmi szinten, a florianopolisi kisfilmet látva azt hiszem, hogy ettől a Jegyestől várhatjuk Isten országa értékeinek megvalósulását, a Magnifikát megvalósulását itt a földön. Azt hiszem, várhatjuk, hihetünk benne.

Stefania: Köszönöm.

Emmaus, egy utolsó kérdés. Megnyitottuk a Centenáriumot. Te hogyan készülsz a megélésére?

Emmaus: Én úgy, hogy ez a fény és a tűz éve. Fényé, mert Chiara mindig a fényben mutatott be mindent, egy nagy víziót adott nekünk.

Ezt hallottuk nemrég a beszédében, az egyesült világ képét, a megvalósult testvériség képét. Érzem, hogy ez a fény fog megvilágítani mindenkit, akik meg fogják ismerni Chiarát és a karizmáját, különösképp ebben az évben. Érzem, hogy ők is meg fogják ismerni ezt a víziót, és nem élhetnek enélkül.

Tehát, a tűz évét is várom, hogy akinek módja lesz rá, hogy Chiarával találkozzon itt Trentóban, vagy a más földrészeken szervezett többi kiállításon, a Centenarium keretében megrendezésre kerülő minden kisebb vagy nagyobb rendezvényen meglesz a különleges alkalma, hogy megérintse Chiara karizmáját, egy kicsit lángba borítsa ez a tűz, szikrája legyen ennek a tűznek, és amikor visszamegy oda, ahol él, tüzet gyújtson maga körül, és valóban végbe menjen a világ átalakulása, amire csak Isten képes.

Tehát, hogy a szeretet tüzét vigyük a világba, hogy megvalósítsuk azt az átalakulást, amire csak Isten képes, amit Isten akar. (taps)

Stefania: Itt vagyunk, Lorenzo. Köszönjük Emmaus, köszönjük Jézus.

Lorenzo, ezekkel a jókívánásokkal búcsúzunk Trentóból, tiétek a szó! Ciao!

(taps)

Lorenzo: Köszönjük, Stefania, köszönjük mindnyájatoknak! (taps)

14. BEFEJEZÉS

Lorenzo: Emlékeztetek benneteket, hogy figyelemmel kísérhettek bennünket a következő honlapokon: www.focolare.org, www.centrochiaralubich.org, www.centenariolubichtrento.it és – főként a fiatalok számára – a közösségi hálóinkon: a Facebookon, a Twitteren és az Instagramon.

Ezenkívül elmondom, hogy kiadásra került egy könyv Chiaráról, egyelőre még csak olaszul. Maurizio Gentilini írta, és a Città Nuova adta ki. A címe: „Chiara Lubich, az egység útja a történelem és a prófécia közepette”.

Ferenc pápa a múlt vasárnap azt írta mindenkinek a betlehemi jászol jelentőségéről és értékéről: „mindig csodálatot és csodálkozást vált ki”.

Ne feledjétek, hogy a gen4-ek, a Fokoláre Mozgalomhoz tartozó gyerekek az idén is elindítják a „Kilakoltatták Jézust” kezdeményezésüket azzal a céllal, hogy a karácsony középpontjába a gyermek Jézus születését állítsák.

Ezért az egész világon gipsz Jézuskákat fognak árusítani, és az így összegyűjtött pénzt elküldik a siketnéma gyerekek libanoni intézetének, mely támogatás nélkül nem tud tovább működni, és a kolumbiai, bogotai Unidad Szociális Központnak.

Szívből köszönjük minden gen 4-nek világszerte!

Emlékeztetünk titeket, hogy a következő kollegamentó 2020. február 1-én lesz déli 12 órakor.

Boldog karácsonyt mindenkinek és a viszontlátásra!

(taps és zene)